

Książka stanowi pierwsze systematyczne i wszechstronne studium poświęcone filozofii języka sankhji (*sāṃkhya*) – jednej z najważniejszych indyjskich tradycji filozoficznych uznających autorytet Wed (*āstika*). Autorka dokonuje rekonstrukcji i analizy filozofii języka trzech swoistych form sankhji: sankhji klasycznej, przedstawionej w *Sankhja-karice* (*Sāṃkhya-kārikā*) Iśwarakryszny (Īśvarakṛṣṇa) i ośmiu komentarzach do niej, sankhji poklasycznej *Tattwa-samasy* (*Tattva-samāsa*) i jej komentarza *Krama-dipiki* (*Krama-dīpikā*) oraz sankhji poklasycznej *Sankhja-sutr* (*Sāṃkhya-sūtra*) i komentarza do nich *Sankhja-sutra-wrytti* (*Sāṃkhya-sūtra-vṛtti*) autorstwa Aniruddhy. Książka zawiera trzy rozdziały, z których każdy poświęcony jest jednej z tych trzech form sankhji.

Studium opiera się na sanskryckich tekstach źródłowych, w tym tekstach do tej pory nieprzetłumaczonych na żaden z języków europejskich i mało zbadanych. Autorka rzetelnie bada oryginalne teksty sankhji, a także uważnie przygląda się historycznemu kontekstowi filozofowania, w którym te teksty powstały, ze szczególnym uwzględnieniem polemik prowadzonych przez sankhję z innymi indyjskimi tradycjami filozoficznymi (przede wszystkim njajā-waiśeszikā, mimansā, gramatykami i buddystami).

Autorka ukazuje sankhję jako pełnowartościowego uczestnika indyjskiej refleksji filozoficznej nad wiarygodnym świadectwem słownym i innymi zagadnieniami filozofii języka. Sankhja rozważa różne kwestie szeroko rozumianej filozofii języka, m.in.: natury i zakresu obowiązywania wiarygodnego świadectwa słownego (*āpta-vacana*, *śabda*), czy wiarygodne świadectwo słowne stanowi osobne źródło prawdziwego poznania (*pramāṇa*), niesprowadzalne do wnioskowania (*anumāna*), przenośni, warunków łączenia się słów w zdanie, relacji wzajemnej między znaczeniem pojedynczego słowa a jego znaczeniem w zdaniu oraz relacji między znaczeniami poszczególnych słów tworzących zdanie a znaczeniem zdania, pochodzenia Wed, sposobów poznania związku między słowem a jego znaczeniem. Sankhja bierze udział w pionierskich polemikach (np. przedstawiając przekonujące argumenty przeciwko hermeneutyce mimansy sprowadzającej wszystkie wypowiedzi wedyjskie do nakazów i ich elementów pomocniczych), wnosi wkład w kształtowanie nowej koncepcji warunków łączenia się słów w zdanie, wykazuje dogłębną znajomość myśli swoich oponentów i wymierza w nią celne strzały (np. polemizując z buddystami przeciwko sprowadzeniu wiarygodnego świadectwa słownego do wnioskowania), tworzy oryginalne koncepcje (np. niemających autora, lecz niebędących wiecznymi Wed).